

a nikoliv u toho úřadu, jehož rozhodnutí se strana odvoláním dovolává. Dále význam jeho nesahá. I když tedy jde o věc, která — prve než došla na úřad politický — projednávána byla instančně úřadem obecním, nelze — jakmile o ní rozhodl úřad okresní — »úřadem, který ve věci rozhodl v první stolici« ve smyslu § 76 správ. ř. rozuměti úřad obecní, nýbrž toliko úřad okresní.

Bylo tedy také v daném případě odvolání z rozhodnutí okresního úřadu z 22. června 1930 podati podle § 76 správ. ř. u úřadu okresního, jak správně znělo poučení k rozhodnutí tomu připojené. Poněvadž odvolání obce podáno u úřadu obecního a k okresnímu úřadu došlo teprve po uplynutí odvolací lhůty 15denní, bylo podáno pozdě, a okresní úřad výměrem z 28. července 1930 právem je odmítl. Nař. rozhodnutí, spočívající na opačném nesprávném právním názoru, bylo proto podle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 10.389.

Š k o l s t v í: Podle kterých předpisů jest posuzovati zřízení soukromé školy k výcviku šoférů a jakou kvalifikaci lze požadovati na správci školy takové?

(Nález ze dne 3. března 1933 č. 55.)

V ě c: Josef H. v P. proti ministerstvu školství a národní osvěty o zřízení soukromé školy k výcviku řidičů automobilů.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím nevyhovělo min. škol. odvolání st-le podanému proti výměru zemského úřadu v Praze ze 4. října 1929, kterým byla zamítnuta žádost jeho za povolení ke zřízení soukromé školy s právem vyučovati samostatnému řízení osobních automobilů s výbušným motorem v P. a potvrdilo nař. výměr v tom smyslu, že oznámení z 29. srpna 1929 o zřízení shora uvedené soukromé školy nelze vzíti na vědomí a že se otevření této školy zakazuje podle § 10 prozatímního zák. o soukromém vyučování č. 309/1850 ř. z. — — — —

O stížnosti uvažil nss toto:

Stížnost namítá nejprve, že ustanovení provisorního zákona z 27. června 1850 č. 309 ř. z. o soukromém vyučování nelze pro jeho zastaralost aplikovati na složité vztahy dneška. Má-li touto námitkou býti vyjádřeno, že zákon ten pro změněné životní poměry a názory doby pozbyl platnosti, stačí poukázati na všeobecnou zásadu právní obsaženou v § 9 o. z. o., podle kterého zákony působí potud, pokud jich zákonodárce nezměnil nebo výslovně nezrušil. Že by se tak stalo, stížnost ani netvrdí a jest proto námitka tato bezdůvodná.

Dále namítá stížnost, že předpisu § 3 bodu 3 cit. zák., podle kterého musí žadatel prokázati po vědecké stránce takovou kvalifikaci, která se žádá od učitele na státní škole stejného druhu, nelze na st-le použití, poněvadž státních škol pro výchovu řidičů motorových vozidel v republice čsl. dosud není, a požadavek takové kvalifikace tedy odpadá; jen tehdy by se předpis tento dal na st-le aplikovati, kdyby se na všech státních

průmyslových školách vyučovalo nauce o výbušných motorech obligatorně. Učí-li se na některé státní průmyslové nebo podobné škole tomuto předmětu, jest disciplína ta čistě vedlejší, pouhý výsek z oborů vědních přednášených na průmyslových školách.

Nss neuznal důvodnost ani této námitky.

Žal. úřad vychází z názoru, že majitel autoškoly, která má vyučovati samostatnému řízení osobních automobilových vozů s výbušnými motory, musí podle § 19 cit. zák. ve spojení s § 9 bodem 4 a § 3 bodem 3 vykázati vědeckou způsobilost, jakou vyžaduje platný právní řád po učiteli státní školy téhož nebo svou podstatou příbuzného druhu. Takovou školou příbuzného druhu je podle nař. rozhodnutí státní škola průmyslová a to proto, že učebná látka uvedené autoškoly patří po stránce teoretické do oboru strojního inženýrství, po stránce praktické do učebních kursů pro řidiče, a celé této látce pak je vyučováno na uvedených školách.

St-1 nepopírá, že předpis § 3 odst. 3 cit. zák. platí podle § 19 téhož zák. všeobecně o zřízení jakékoli školy soukromé, tedy i školy pro výcvik řidičů motorových vozidel a že tedy musí správce školy takové prokázati způsobilost, jaká se požaduje po učiteli školy státní stejného či příbuzného druhu, má však za to, že školou příbuznou nemůže býti státní škola průmyslová a to proto, že se na školách těch nevyučuje nauce o výbušných motorech obligatorně, nýbrž jen na některých jako předmětu čistě vedlejšímu. Podle toho vychází st-1 z názoru, že za státní školu příbuzného druhu lze považovati ve smyslu cit. zák. č. 309/1850 ř. z. toliko takový druh škol, na nichž je předmět, jemuž má býti vyučováno na škole soukromé, obligatorním předmětem vyučovací osnovy a nikoli toliko předmětem vyučování na některé škole ze škol těch, a to ještě toliko předmětem vedlejším.

Nss neuznal stanovisko stížnosti důvodným.

Zákon č. 309/1850 ř. z. chce svými předpisy o kvalifikaci sil učitelských na soukromých školách zabrániti v zájmu veřejném tomu, aby neutrpělo vyučování újmou pro nedostatečnou odbornou schopnost učitelů, a je účelem předpisů těch zaručiti kvalitu vyučování na školách soukromých jak co do theoretické tak i praktické průpravy. Z toho vysvítá, že stejnorodou neb příbuznou školou lze rozuměti ve smyslu citovaných ustanovení zákona každou školu, na níž podle vyučovací osnovy lze nabýti stejných vědomostí a zručností s těmi, pro něž má býti zřízena ta která škola soukromá. Je tedy při zjišťování stejnorodosti resp. příbuznosti školy rozhodným momentem obsah vyučovacích osnov po stránce vyučovacích předmětů ať theoretických, ať praktických a nesejde při tom na uspořádání vyučování samotného. Je proto po té stránce nerozhodno, přednáší-li se určité disciplíně jako předmětu hlavnímu, či vedlejšímu, resp. je-li předmět ten obligatorním na všech školách toho druhu či toliko předmětem na některé z nich.

Z předeslaného vyplývá pro daný spor, že i kdyby bylo správným tvrzení stížnosti, že nauka o výbušných motorech není obligatorním předmětem všech státních škol průmyslových, nebyl by tím vyvrácen předpoklad žal. úřadu o příbuznosti státních škol průmyslových se školou, kterouž chtěl st-1 zříditi, zůstalo-li nepopřeno, že vyučovacím před-

mětem uvedené autoškoly měla býti i nauka o výbušných motorech. Není proto důvodnou námitka, která má za to, že žal. úřad nemohl požadovati kvalifikaci inženýra pro učitele soukromé školy proto, že nauka o výbušných motorech není obligatorní na státních školách průmyslových a slušelo stížnost, která jiných výtek neformuluje, zamítnouti pro bezdůvodnost.

Č. 10.390.

Válečné úkony (Slovensko): I. Za jaké »škody« náleží náhrada podle zák. o válečných úkonech? — II. Ministerská komise pro válečné úkony — rozhodujíc o vznesených náhradních nárocích — není vázána na výroky obecní a zemské (župní) komise.

(Nález ze dne 3. března 1933 č. 3171.)

V ě c: Dr. Julius R. v R. proti ministerské komisi pro válečné úkony o náhradu za válečné úkony.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím bylo o st-lově žádosti za náhradu podle zák. o válečných úkonech rozhodnuto takto: Ministerská komise pro válečné úkony zamítá nárok na náhradu za znehodnocení dobytčete vzhledem k tomu, že v tomto případě nejde o válečný úkon, jenž na základě zákonného článku LXVIII:1912 by byl požadován a poskytnut pro účely branné moci. Nárok na náhradu 7 kop suché lucerky byl uznán za oprávněný a přiznává se st-li náhrada za množství uvedené v přihlášce, t. j. za 7 kopek lucerky, každá kopka ve váze 60 kg, t. j. 420 kg po 45 Kč za 1 q dateliny 189 Kč. Nárok na náhradu za 3 q sena v množství uvedeném v přihlášce uznává se za oprávněný a přiznává se náhrada za 1 q sena po 45 Kč, celkem 135 Kč. Nárok na náhradu za 2 vozy pšeničné slámy, t. j. za 10 q slámy, uznává se za oprávněný a přiznává se náhrada 20 Kč za 1 q slámy, t. j. 200 Kč. Nárok na náhradu za používání koni uznává se též za oprávněný a přiznává se náhrada 100 Kč, celkem 624 Kč. Důvody: Podle provedeného šetření a přihlášky utrpěl st-l škodu znehodnocením dobytčete tím způsobem, že v srpnu 1919 jel jistý voják z R., jemuž se splašili koně a vjeli do stáda dobytka, při čemž býku, patřícímu st-li, byla zlomena noha, a musil býti proto prodán řezníkovi za maximální cenu, t. j. 1.932 Kč. Poněvadž býk měl hodnotu podle vyjádření zvěrolékaře 4.000 Kč, žádá poškozený o výplatu rozdílu hodnoty mezi maximální cenou dobytčete a hodnotou, kterou dobytče mělo podle vyjádření zvěrolékařova, v částce 2.068 Kč. Min. komise rozhodla, že nárok na náhradu se zamítá, poněvadž v tomto případě válečný úkon konán nebyl, jak vpředu již uvedeno. Nárok na náhradu za ostatní škody, v rozsahu v přihlášce uvedeném, uznala min. komise za oprávněný, ježto podle provedeného šetření a výpovědi svědků vzala min. komise za prokázáno, že st-l dodal pro účely vojska 7 kop suché dateliny, 3 q sena a 2 vozy pšeničné slámy a kromě toho byl jmenovanému vojskem zrekvirován vůz se 2 koni, kteří konali přípravek asi 14 dnů. Min. komise rozhodla, že žadateli přiznává se náhrada celkem 624 Kč. Náhrada tato, na-